

Tisztelt Gyászoló Család!

Az egész nemzet, és azon túl is szerte a nagyvilágban oly sokan tudták, látták, hogy Grosics Gyula sportemberhez illő méltósággal vívja harcát a rátörő betegségekkel. Szorongva drukkoltunk neki mindannyian – és most fájó szívvel értesültünk elvesztéséről. Nagyszerű sportoló, felejthetetlen ember ment el személyében.

Vele kezdődött a nemzet legendássá vált Aranycsapata.

Minden szurkoló tudja, ha a kaput biztos kezű kapus védi, az a többiekre is jó hatással van: tartást ad a csapatnak. Ilyen volt Grosics Gyula is. A gólokat lövő, csillogó futballsztárok mellett nemcsak bravúros védéseire volt szükség: pótolhatatlan volt nyugalma, higgadt, olykor fanyar derűje, humora.

Részese volt nagy győzelmeknek és egy soha földolgozni nem tudott kudarcnak is. Szívvel-lélekkel labdarúgó volt, megjárta a sportolók paradicsomát és poklát – és közben tudott magasabbra nézni, túllépni azon a világon, amely hajlik arra, hogy az ember értékét csak a sikereivel mérje.

Szerencsés volt, mert akkor élt, amikor a magyar labdarúgás legnagyobb csillagai egy csapatban játszhattak. Balszerencsés volt, mert olyan korba született, amelynek történelme, politikai változásai nemcsak tehetsége kibontakozásában akadályozták, hanem emberségében is korlátozni akarták. Végletek között kellett megtalálnia személyes élete egyensúlyát. A szülői házból hozott keresztény hite túlsegítette élete nehéz pillanatain.

Úgy hiszem, boldog ember volt, mert a sikert nemcsak az eredménnyel, hanem a maga emberi teljesítményével is mérte. Ezt éreztem akkor is, amikor egyszer Csornán vele és Buzánszky Jenővel beszélgethettem. Hitről, nemzetről, emberségről, sikerről, kudarcról – és a fociról.

A fájdalmas búcsúban az egyetlen vigasz, hogy ismerhettük, szerethettük, együtt lehettünk vele. Azzal a lelki békével kell gondolnunk rá, amellyel ő elfogadta a Teremtő akaratát. Gyászukban Önökkel vagyok, fogadják részvéteimet!

Budapest, 2014. június 15.

Áder János

Áder János